

Kötter Tamás

Csináld úgy, mint Depardieu

*„És minden pont olyan lett
ahogy lennie kellett
és pont olyan nem lett
amilyen lehetett volna”*

(Óriás, Fát dönteni)

– Nem tudom... egyszerűen nem tudom – mondja Viktor, aztán az ablak felé fordul, és úgy tesz, mintha a szomszéd irodaház mögött a messzeséget kémlelné, majd rövid, de annál feszültebb csend után így folytatja: – Más kell. Valami másra vágyom, érted?! Bele akarok vágni valami egészen újba! – Majd rövid töprengés után felkiált: – Ez az! Meg kell újulnom, vagy ez az embertelen rendszer teljesen felemészti!

Viktornak nincs jókedve, állapítom meg magamban, ami nem túl jó hír ezen az egyébként is borongós, szeles, hűvös októberi hétfő reggelen. Egyrészt, mert Viktor a főnököm, másrészt, mert problémák adódtak az egyik fontos ügyünkben, amiről éppen most szerettem volna tájékoztatni őt. De most, ahogy elhallgatom, jobbnak látom, ha egyelőre nem hozom szóba a dolgot. Arra számítok, hogy Viktor, miután szokása szerint kitombolta magát, megnyugszik, és majd akkor közlöm vele a rossz hírt.

Viktor és mi, az osztálya – velem együtt hat ügyvéd – már három hónapja egy környezetvédelmi peren dolgozunk. Egy külföldi multinacionális társaságot képviselünk a Zöld Hullám Környezetvédelmi Egyesülettel szemben. Bár hozzá vagyunk szokva a médianyilvánossághoz, ez az ügy kínosan érint bennünket. Az egyesület aktivistái több tüntetést is szerveztek a cégünk székháza elé. A békának és gólyának öltözött tüntetők bennünket és az általunk képviselt áruházláncot gyalázó jelszavakat skandáltak, és piros festékkel – feltételezem, ez a vért akarta szimbolizálni – kenték be a bejárati ajtót. Ráadásul azt is kiderítették, hogy az egyébként több mint nyolcvan ügyvédet, ügyvédjelöltet és adminisztrátort alkalmazó ügyvédi irodából kik dolgoznak a peren. Az aktivisták tábláin, az ügyvédi iroda vezetője mellett, hamarosan feltűntek a kollégáim, Viktor, Gábor, Karcsi, Gyuri, Barna kinagyított fotói, meg persze az enyém is, nyilván az iroda honlapjáról és a Facebookról szedhették le őket. A demonstrálók a kinagyított portrék alá vicces, de egyben fenyegető üzeneteket nyomtattak. Viktor kivétel volt. Róla egy valószínűleg az Adrián, vitorlázás közben készült képet nyomtattak ki. Az eredeti fotón, amelyet még nyáron lájkoltam, Viktor egy jacht fedélzetén áll, világoskék sortban és fehér vászoningben, csokibarnán. A kezében koktélos pohár, valamin éppen nevet. Hibátlan fogsora valószínűtlenül villog barna arcában. Mögötte a tenger azúrkéken villózik a lebukó nap fényében, olyan az egész,

mint egy képeslap. A környezetvédők a transzparensükön olajsínűre festették a tengert, a felszínére mindenféle úszó szemetet, olajshordókat, üdítősdobozokat és döglött halakat rajzoltak. A nap, amely az eredeti fotón narancsszínben vibrált, ólomszürke lett. Viktort katonai, mint később Karcsitól megtudom, vegyvédelmi ruhában ábrázolták. Kezéből kiretusálták a koktélos poharat, és fotoshoppal egy kaszát tettek a helyére. Szépen leburnult arcát jócskán megöregítették, csupa ránc lett, teli szemölcsökkel. Vakítóan fehér foga megszürcült, és néhány helyen elrohadt. A kép alá ezt írták: „Rákkapitány!”

Viktor tombolt. Először is nehezményezte, hogy éppen ezt a képet használták fel, amikor sokkal jobb fotók is készültek róla azon a nyaraláson. Másodszor azt vetette a tüntetők szemére – akikhez, meglepő bátorságról téve tanúságot, kimerészkedett, míg mi, többiek csak az aulából leskelődtünk kifelé –, hogy mit keresnek itt munkaidőben, miért nem dolgoznak. Még azt is odavágta nekik – mivel a demonstrálók közül sokan biciklivel érkeztek, ennek megfelelő szerelésben –, hogy ha dolgoznának, akkor keresnének pénzt, és vehetnének maguknak egy rendes autót, meg felöltözhetnének normálisan. „És akkor nem néznének ki úgy, mint a lúzer biciklis futárok”, ordította Viktor, miközben meglengette előttük az A8-asa kulcsát. A főnököm egyébként logikus kérdésére és kissé talán sarkosan megfogalmazott véleményére – amellyel mi mindannyian maradéktalanul egyetértettünk – a tüntetők nem tudtak, vagy egyszerűen nem akartak válaszolni. Helyette hangos pfujolásba kezdtek, és a sípjakkal meg a kereplőkkel nyomták el Viktor egyre artikulátlanabb üvöltését. Többen közülük hangosan skandáltak: „rák-kapi-tány, rák-kapi-tány”. Mire a főnököm kitepte az egyik környezetvédő kezéből a táblát, rajta a saját fotójával, és a tömeget túlharsogva azt üvöltötte: „Ki akartok baszni velem? Igen!? Akkor majd meglátjátok, hogy mi lesz azzal, aki ki akar baszni velem!” Azzal a táblát darabokra törte egy lámpaoszlopon. Viktort végül a tüntetést biztosító rendőrök kísérték vissza az irodaházba.

A főnököm és a tüntetők szóváltását a biztonságiak vezetője mesélte el nekünk, aki néhány emberével a környezetvédők közé kísérté Viktort, védelmet nyújtva neki az esetleges incidensek ellen. „Azt hittem, hogy a pasas fején veri szét azt a táblát”, mesélte nevetve a biztonsági főnök később az egyik jogászbulin.

Cégünk vezetői nyugodtan, profi módon kezelik a helyzetet. Az iroda valamennyi munkatársát figyelmeztették, hogy higgadtan, érzelmek nélkül fogadja a kialakult helyzetet. „A per során nincs helye az egyéni érzelmeknek”, állt a kör-e-mailben, amelyet az első incidens után nyomban szétküldtek. „Cégünk, ahogy ügyfelünk is, mindig környezettudatos, az európai normáknak megfelelő, felelős magatartást tanúsít, a jogszabályok maradéktalan betartása mellett”, folytatódott az e-mail, majd arra kérték a munkatársakat, hogy ne üljenek fel a provokációnak, és viselkedésükkel, még ha úgy érzik is, hogy emberi méltóságukban megsértették őket, maradjanak hűek nemzetközi irodánk makulátlan hírnevéhez.

A főnököm, hasonlóan az ügyvédi iroda vezetőihez, nem örült ennek a megbízásnak. Viktor maga is környezettudatos életmódot folytat, aktívan sportol. Igaz, egyelőre csak konditerembe jár, hetente négyszer, de a múlt évben egy

egyedileg összeállított versenybiciklit is vásárolt. Az volt a terve, hogy bejárja vele az ország tájvédelmi körzeteit, fotókat készít a növény- és állatvilágról, meg persze a tájról. Az elképzeléséből egyelőre semmi se lett. A bicikli félig becsomagolva áll az irodájában, de nekem már többször is jelezte, hogy jövő tavasszal nekivág a terv megvalósításának. Ahogy az El Caminónak is, amit már a harmincharmadik születésnapja óta tervez, de időhiány miatt ezt az álmát sem tudta még megvalósítani.

Viktor többször is deklarálta, mennyire elkötelezett a zöldmozgalmak iránt. Minden alkalommal – ahogy mi is – aláírta az irodaházunk előtt időnként feltűnő Greenpeace-aktivisták petícióit, és látogolta – akárcsak mi – a Facebook-oldalukon feltűnő különféle felhívásokat és tiltakozásokat. Ezenkívül megvásárolta a tavalyi év természetfotó-versenyének győztes képét: egy mocsárban félig elsüllyedt gumicsizmán gubbasztó békát ábrázoló képet.

Mivel amerikai tulajdonosaink vannak, akik nagy hangsúlyt fektetnek az alapvető jogok védelmére és a politikailag korrekt viselkedésre, irodánk vezetősége különös óvatossággal járt el, amikor elfogadta az áruházlánc megbízását.

A környezetvédők a bírósághoz intézett beadványukban, amelyet több elismert környezetvédelmi szakértő, egyetemi professzor tanulmánya és szakvéleménye támasztott alá, azt kifogásolták, hogy leendő ügyfelünk egy olyan lápos területen kívánja felépíteni új áruházát és a hozzá tartozó majd kétezer gépkocsi befogadására alkalmas parkolót, amely törvényi védelem alatt áll. Kutatásaik szerint a láp, mint önálló bioszféra, hemzseg a védett, de legalábbis védelemre érdemes állat- és növényfajoktól. Van ott búvárpoloska, óriáscsibor, bolharák, iszapgiliszta, vízi botpoloska, herelégy és acsalárva is. Madárfigyelők regisztráltak már a területen jégmadarat, és egy alkalommal, bizonyíthatóan, egy szürkegém-pár is megpihent ott.

Ügyfelünk, az áruházlánc, amely maga is amerikai tulajdonban van, így szükségszerűen azonos értékeket és elveket képvisel, mint mi, ugyancsak szakértőket bízott meg a láp vizsgálatával. A szakértők az irodánk számára kétséget kizáróan bizonyítani tudták, hogy a lápként megnevezett terület valójában egy vízzel, még hozzá korábban a közelben működő (azóta már privatizált és bezárt) konzervgyár ipari vizével elárasztott, és az idők folyamán elmoscsarasodott lapály, amely nemhogy védelemre érdemes fajoktól hemzsegne, hanem az emberi szervezetre egyenesen ártalmas, többszörösen mutálódott baktériumokkal fertőzött. Így akkor járunk el a leghelyesebben, ha ezt a fertőzési göcot minél előbb lecsapoljuk, feltöltjük, majd a helyét lebetonozzuk, hogy a fertőző baktériumokat minél jobban izoláljuk. Példaként hozták fel derék szakértőink a lápban kialakult szúnyogpopuláció jelentette problémát, mert egyedeinek csipése – ha hihetünk azoknak a tiltakozó leveleknek, amelyeket a környéken található lakótelep lakói intéztek a hatóságokhoz – a szokottnál is erősebb viszketést, hólyagosodást, egyes esetekben lázat is okozhat.

A szakvélemény birtokában és a nemzetközi gyakorlatnak megfelelő munkadíjról szóló megállapodást követően, irodánk anélkül, hogy elvei terén egy lépést is hátrált volna, elvállalta a pert, amelynek vitelére Viktor és csoportja – köztük én – kapott megbízást.

– Tudod mikor éreztem utoljára, hogy fordulóponthoz ért az életem? – fordul felém Viktor. Mivel én magamban még mindig azon tépelődöm, hogyan mondjam el neki, vannak bizonyos problémáink a bizonyítás terén, egészen pontosan az ügyfelünk szakértőiről kiderült, hogy gond van az engedélyükkel, nem válaszolok a kérdésére. Viktor rövid csend után így folytatja: – Harminchárom éves koromban. Bizony, barátom, a krisztusi korban. – Felnevet, amit én nem tudok mire vélni. – Persze, akkor azt éreztem, hogy tele vagyok energiával, és előttem az élet. Egészen átjárt a halhatatlanság érzése – fúzi hozzá szomorú tekintettel.

– Most meg... hát nem is tudom, de valahogy úgy érzem, hogy rossz irányba mennek a dolgok – a hangja már-már tárgyilagos, benyúl az íróasztala fiókjába, és a Playboy friss, októberi számát teszi elé. – Tessék – bök rá az újságra, amelynek a címlapján Mandy, avagy Pocahontas újratöltve szerepel. Belelapozok az újságra: a Burberry új parfümjének reklámja. Egy cikk Miklós Csaba borással. Sejtelmes képek Tereza Novotnáról. Interjú egy vízilabdázóval, akit nem ismerek, így aztán gyorsan átlapozom. Receptek tengeri herkentyűkkel. Meglehetősen primitív, de azért meggyőző fotók Mandyról, amint egy dzsipben ül, áll, majd fekszik. A Porsche 918 Spydert méltató írás, hozzá képek. Még több luxusautó, oldalakon át. Egy testvérpár (talán dél-amerikaiak, villan át az agyamon) pikáns, már-már lesbikus beállításokban készült fotói.

– A pszichológus válaszol – szólal meg sürgető hangon Viktor, megzavarva a testvérpár feletti merengésemet. Kénytelen vagyok továbblapozni, bár szívesen nézegetném még a lányokat, amíg meg nem találok a rovatot. A cikket egy egész jó kis MILF pszichológusnő írta. Egész alakos fényképe a cikk bal sarkában, a tekintetem hosszasan időz rajta. A pszichológus az a fajta nő, akit szívesen megdugnék. Más helyzetben ezt nyomban közölném is Viktorral, aki minden bizonnyal egyetértene velem. Sőt, talán még egy vaskos poént is elsütnének a pszichológusnő rovására, amin aztán jót röhögnénk, de elnézve a főnökömet, rögtön látom, jobb, ha a nővel kapcsolatos terveimet most nem osztom meg vele.

– Kurvára igaza van Jungnak – mondja Viktor, éppen amikor nekikezdenék a cikknek. De így a cikk helyett, amely egyáltalán nem érdekel, persze ezt egyetlen arcrándulással sem árulom el, újra Viktorra nézek, aki kissé kapkodva így folytatja: – Az emberi utat sokan lineárisnak képzelik, pedig nem az.

Várakozásteljesen rám néz.

– Nem az? – teszem fel ezt a hülye kérdést, hiszen Viktor épp most közölte, hogy nem az, legalábbis Jung, a pszichológusnő, és most már Viktor szerint is.

– Nem. Az emberi utat úgy kell elképzelni, mint a Nap pályáját.

Kivár egy ütemet.

– Aha – mondom én.

– Felemelkedik és egyre... – keresi a szavakat –, szóval egyre magasabbra megy, mint a Nap, és egyre nagyobb területet világít be – magyarázza lelkesen. Én ugyan egy szót sem értek abból, amit mond, mindenesetre helyeslőleg bólogatok.

– Szóval, amikor a zenitet elhagyjuk, akkor a sugaraink gyengülnek, és már nem kifelé, hanem befelé világítanak. Ez az élet fele. Itt vagyok például én. Most

múltam negyven, tehát elértem az élet feléhez. Persze, csak nyugat-európai értelemben, mert Keleten korábban halnak a férfiak. – Elgondolkodik, majd nekem szegezi a kérdést: – Te hány éves is vagy?

– Harminchat.

– Akkor lehet, hogy te is éppen az élet felénél jársz, persze, kelet-európai értelemben. Már más a feladatunk. Nekünk – egy pillanatra megáll és végigmér –, negyven körülieknek már az lenne a dolgunk, hogy a belső kincseinkkel foglalkozzunk, bölcsék legyünk. Tessék, olvasd csak el! – mutat rá az újságban a cikkre.

– Lássuk csak – mormogom magam elé, aztán gyorsan átfutom az írást, miközben a tekintetem időről időre akaratlanul is a szőke, valószínűleg szilikonmellű pszichológusnőre siklik. A cikkben nagyjából ugyanazt írja a pszichológusnő, amit Viktor az előbb elmondott, persze, némileg rendszerezettebben. A cikk végén, nagyon okosan, azt tanácsolja az összes negyvenes, mint megtudom, életközépi krízisben szenvedő férfiak (nőkről nem ejt szót a cikk, de hát ez mégiscsak egy férfimagazin), hogy ne akarjanak fiatalok maradni, és ne próbálják a fiatalkori álmaikat kergetni, mert az újabb csalódáshoz, a csalódások pedig újabb krízisekhez vezetnek.

Mialatt a cikket olvasom, eszembe jut, hogy Viktor a hétvégén tartotta a negyvenéves születésnap partiját, amire természetesen engem is meghívott. Igazán grandiózus buli volt. Viktor és néhány közeli barátja a Klasszban vacsoráztak, aztán party limuzinnal, amit egész estére kibéreltek, körbejárták az Andrássy út és a Bazilika környékén a bárakat, végül pontban éjfélkor megérkeztek a Raktárba, ahol a többi vendég, köztük én is, várta őket. A limuzinból kilépő Viktorra konfettit szórtunk, rakéták röppentek a levegőbe, átadtuk a közös ajándékunkat, egy Omega órát. Viktor rövid beszédet mondott, amelyben nyomát sem véltem felfedezni a negyvenéveseket nyomasztó problémáknak, inkább vidám volt és kifejezetten optimista.

„Kedves barátaim, köszönöm, hogy eljöttetek és velem ünnepeltek”, kezdte a főnököm a beszédet, aztán körbehordozta rajtunk a tekintetét, mi pedig lassan elhalkultunk, és az időközben körbehordott pezsgőspoharakkal kezünkben vártuk, hogy mit fog mondani. Viktor rövid szünet után, mialatt sejtelmes mosoly futott át az arcán, így folytatta: „Negyvenévesnek lenni nagyszerű dolog. Nem csak azért, mert az ember nagyjából az élete feléhez ér, és ilyenkor önkéntelenül is hátranéz, hogy lássa, honnan hová jutott el, hanem azért is, mert... – egy pillanatra elakadt és a bejárati ajtót bámulta, mintha várna valakit, de néhány másodperc után erőt vett magán, és szinte már könnyedén folytatta – előre is tekinthet, hogy mi vár még rá az életben. Nos, barátaim, akár visszanezék, akár előre, én csupa jó dolgot látok az életemben. Ha múltba nézek, akkor sikereket látok, és persze nagy küzdelmeket is, amelyek ezeket a sikereket megelőzték. Nagyszerű embereket látok, barátokat és kollégákat, akik mindig mellettem voltak ezekben a harcokban. Ha előrepillantok, új kihívásokat látok, mert szentül hiszem, hogy az élet még sok új és izgalmas dolgot tartogat a számomra. Vallom és hiszem, hogy egy vezető életében negyven felett jönnek az igazi szakmai kihívások. És talán megbocsátanak a többiek, hogy egy kicsit hazabeszélek – itt megállt egy pilla-

natra, és egyenesen ránk, az ügyvédi iroda alkalmazottjaira meredt, majd némi habozás után így folytatta –, de a legnagyobb kihívást számomra mindig is a jó csapatszellem fenntartása jelentette, és az, hogy a saját sikerembe vetett hitemet át tudjam adni a kollégáimnak. Ezekre pedig hatalmas szükség van, ha az ember igazán előbbre akar jutni. De nem akarom tovább szaporítani a szót – könnyedén felnevetett –, érezték jól magatokat, még egyszer köszönöm, hogy eljöttek.” Viktor közénk lépett és koccintásra emelte a poharát, mi pedig egy emberként kiáltottuk, „Boldog születésnapot, Viktor!” Egy hülye, akit egyébként még sosem láttam és elképzelésem sem volt, hogy mit keres ott, elkezdte Halász Jutkától a *Boldog születésnapot* énekelni. Rövid, de annál kínosabb csend után, mialatt egyedül bár, de rendületlenül énekelte tovább ezt az ostoba kis dalt, valamennyien csatlakoztunk az illetőhöz.

Miután befejeztük az éneklést, az ünnepelt a két sztriptíztáncos lánnyal, akiket szintén egész éjszakára kibérelt, elfújta a háromemeletes torta tetején, egy paragrafusjel körül sorakozó negyven szál gyertyát. A fotózás és az ajándékozás után Viktor, a két lány segítségével, felvágta a tortát, majd a lányok előadtak egy vetkőzőszámot.

A főnököm hajnali háromkor, kissé talán részegen, de láthatóan jó hangulatban, vicces beszélések és sűrű vállveregetések közepette, oldalán a két táncoslánnyal, mindkét csuklóján egy-egy órával távozott az ünnepségről.

– Na? – rángat ki a merengéséből Viktor.

– Nos... – kezdek bele lassan és megfontoltan, hogy ezzel is időt adjak magamnak, de végül csak ennyire futja: – Ez nagyon érdekes.

– Tudod, veled őszinte leszek... – kezdi Viktor, mire én rögtön a szavába vágok: – Megtisztelsz.

– Szóval – kezd bele újra, és még körbe is néz, hátha valaki meghallja, amit mondani akar, ami persze teljességgel kizárt, mivel rajtunk kívül senki sincs a szobában, a bejárati ajtó pedig párnázott, hangszigetelt. – Nem akarom, hogy a fiam egy szép nap ezt gondolja rólam – mondja komoly képpel, majd leül a székébe, kinyitja a számítógépét, megköszörüli a torkát, aztán drámai hangon a következő verset vagy versrészletet (képtelen vagyok eldönteni) olvassa fel:

Egy fasz volt az apám, magányos, hülye barbár;

kudarctól részegen ült a tévé előtt

bizarr terveivel, és ha berogytak,

annál boldogabb volt velük; abban gyönyörködött.¹

A döbbenet szinte megnémít. Nem tudom mire vélni ezt az izét, ahogy magamban elnevezem, mivel versnek éppen nem mondanám, legalábbis a versről alkotott fogalmaim szerint. Persze azzal is tisztában vagyok, szó sem lehet róla, hogy Viktornak ezt eláruljam. Látom, hogy mennyire meghatja ez az izé, illetve a vers, és még egy könnycseppet is elmorzsol, miután befejezi a felolvasást. A verssel már csak azért is bajban vagyok, mivel nagyon jól tudom, hogy Viktornak nincs gyereke, sőt még felesége sincs, nem is volt. Egyedül él. Az apjával pedig kifejezetten jó viszonyt ápolt, sőt tavaly az Ügyvédek Lapjának

¹ Michel Houellebecq, *Békétlenül*. Horváth Viktor fordítása.

egyik számában még egy cikk is megjelent róluk, *Az én hősőm az apám* címmel (vagy valami hasonló). A cikkben Viktor a riporter kérdésére hosszasan ecsetelte, mennyi mindent köszönhet az édesapjának, aki nemcsak remek apa, barát és ember, hanem egy neves ügyvéddinasztia tagja is, és komoly vezetői tisztséget tölt be az Ügyvédi Kamarában. Fénykép is készült róluk, az apja egy régi, trónszékszerű ülőalkalmatosságon foglal helyet, Viktor mögötte áll. Később kiderült az öregről, hogy a Kádár-rendszerben a Belügyminisztériumnak dolgozott, egészen pontosan SZT-tiszt volt, akit az Ügyvédi Kamarába épített be a titkoszolgálat: még a Nagy Imre-temetésről is jelentett. Lajos bácsi, így hívták Viktor apját, a leleplezését követően sem esett kétségbe. Közleményt adott ki, amelyben arra hivatkozott, hogy a magyar állam biztonságáért és a rendszerváltásért harcolt, de erről nem beszélhet, mivel a tevékenysége államtitoknak minősül. Az esetet követően hamarosan meghalt, így aztán nem tudta tisztázni magát, és sosem tudtuk meg, hogy miféle titkos küldetést teljesített. Viktor karrierje nem sínylette meg az apja lelepleződését, mivel egyrészt megörökölte Lajos bácsi összeköttetéseit, másrészt maga is jó kapcsolatokat ápol baloldali üzleti körökkel. Így sok és jól fizető ügyfelet szerzett a cégünknek, ezzel nélkülözhetetlenné téve magát az iroda életében.

Hosszú, kínos csöndet követően, mialatt az államot simogatom, és megpróbálok úgy tenni, mintha gondolkodnék, mivel Viktor már kétszer megkérdezte, méghozzá türelmetlen hangon, hogy mit szólok az izéhez, mármint a vershez, akármennyire is igyekszem, csak ennyi telik tőlem: – Én nem is tudtam, hogy te írsz. – Majd gyorsan hozzáteszem: – Nagyon érzékeny írás.

– Nem én írtam – mondja borús tekintettel Viktor –, hanem valami francia író, akivel van egy riport a mai Indexen. De ettől még igaz.

– Igen – sóhajtom.

– Na, mindegy – tér napirendre a tévedésem felett nagyvonalúan Viktor, majd megkérdezi: – Érezted már a frissen fűrészelt fa illatát egy asztalosműhelyben?

– Hát... – kezdek bele, miközben vadul jár az agyam, hogy erre mit is mondjak – igen – nyögöm ki végül.

– Nincs is annál jobb – mondja, és közben az íróasztallal szembeni falat bámulja, vagy a festményt, amely a falon lóg. A halványzöld hátteret középen vastag fekete, elmosódó csík osztja két nagyjából egyelő részre, a jobb felső sarokban pulzáló rózsaszín folt. Viktor az egyik beszélgetésünk során már megemlítette a kép címét, úgy emlékszem *Tavaszi naplemente* vagy valami hasonló.

– Ühüm – motyogom, amit talán meg sem hall, mert lélegzetvételnymi szünet után így folytatja:

– Úgy döntöttem, kiszállok. Kiszállok, mint Depardieu.

– Depardieu – ismétlem meg önkéntelenül is a francia színész nevét.

– Depardieu – bólint, miközben az arcán mosoly fut át. – Egyszerűen visszavonulok. Veszek egy birtokot a Csobáncon, szőlőt fogok természetni és bort fogok készíteni – folytatja elégedetten, majd újra matatni kezd a fiókjában, előveszi a Playboy Exclusive egyik számát, és a kezembe nyomja. – Tessék, nézd meg.

Miután belelapozok, gyorsan kiderül, hogy a szám a borról szól, egyáltalán nincsenek benne meztelen playmatek. Rövid keresgélés után megtalálom a cikket. Depardieu-ról, Banderasról, Coppolaról és más hírességekről szól, akik szőlőbirtokokat vásároltak és bortermelésre adták a fejüket. Természetesen sikerrel.

– Értem. – Nagyjából ennyire futja, amikor Viktor újra magához ragadja a szót, és részletesen elmeséli a terveit. Először is, még a héten felmond. Aztán a Csobánc déli lejtőjén vesz egy közepes méretű szőlőbirtokot, amit az interneten már ki is nézett, sőt már az eladóval is beszélt, aki rendkívül kompromisszumkész a vételárat illetően. Aztán, mivel az apjától örökölt egy régi parasztházat – természetesen felújított és úszómedencés – Salföldön, odaköltözik; a budai házát kiadja. Egyáltalán nincs szándékában a továbbiakban akár egyetlen percet is eltölteni ebben az örült rohanásban, jelenti ki. A szőlőbirtokot megműveltetí, és borkészítésbe fog. A kezdeti terveiben csak lájtosabb borok szerepelnek, mint az olaszlizring vagy a muskotály, de később megcélozza a pinot noirt és a syrah-t is. Elő is vesz egy üveg Kurucvér névre hallgató vörösbort, amit csobánci szőlőből készít, természetesen, egy csobánci pincészet.

Dugóhúzó és poharakat vesz elő, aztán megkínál a borból, amit bár nincs túl sok kedvem inni, kénytelen vagyok elfogadni. Azt is megtudom, hogy a Kurucvér oltalom alatt álló, eredetmegjelöléssel ellátott, badacsonyi száraz vörösbort. Kékfrankosra és pinot noirra alapuló, magyaros házasítás. Nekem egyáltalán nem ízlik. Úgy találom, hogy túl sok tanint tartalmaz, és szerintem cukros is. Természetesen erről is hallgatok. Viktor egy újabb pohár után, amitől pillanatok alatt besavasodik a gyomrom, elmagyarázza, hogy bor elnevezése a csobánci vár hős kurucainak emlékéét őrzi, egyben az egyedi termőhelyet is jelöli. Viktor tervei közt az is szerepel, hogy később további régi parasztházakat vásárol fel hat faluban, valamennyi a Káli-medencében van. Salföldre, Köveskálra, Mindszentkállára, Szentbékállára, Kékkútra és Kővágóörsre gondolt. A házakat borházakká alakítja át. Már a logójukat is megtervezte, és azonnal meg is mutatja: kicsit ügyetlen rajz, egy mulatozó társaságot ábrázol. Majd, csak úgy melleleg megemlíti, hogy – hasonlóan Depardieu-höz, aki a haverjaival bandázik Bordeaux környékén, ahol szintén vannak birtokai – milyen jó lenne, ha mi is, mármint az egész csoport, én, Gábor, Gyuri és a többiek az ügyvédi irodából, odaköltöznénk a Káli-medencébe.

– Gondold csak meg – nevet fel –, milyen jó lenne, ha ott is összejárnánk meg mindenféle klassz dolgokat csinálnánk! – a hangja lelkes, de aztán elakad a mondanivalójában. Rövid gondolkodás után, mialatt előbb maga elé, aztán a festményre bámul, így folytatja: – Kerti partikat, közös borkóstolókat rendezhetnénk, mondjuk nálam, a birtokomon, meg... meg... – erőlködik – meg mindenféle klassz dolgokat, amiket a természetben lehet – vágja ki magát végül.

– Aha – felelem félig kábultan, aztán a következő, szerintem nagyon is kézenfekvő kérdést kockáztatom meg: – És mi mit csinálnánk ott? – idegességemben köhintek néhányat, mielőtt folytatnám. – Úgy értem, miből élnénk? – megint köhögök, aztán heherészek, mintha valami szellemeset mondtam volna.

– Nem tudom – válaszolja. – Találjátok ki, gyerekek – tárja szét a karját. – Csak rajtatok áll, hogy kiszálltok vagy – megáll, és jelentőségteljesen rám néz – hagyjátok, hogy bedaráljon benneteket a gépezet.

– Majd gondolkodom rajta – mondom, de közben már újra a láppal kapcsolatos beadvány jár az eszemben. Egészen pontosan azon gondolkodom, hogy ezek után érdemes-e még szóba hoznom. Rövid tépelődés után, úgy döntök, hogy igen. – Viktor, beszélnünk kellene a lápos történetről – kezdem óvatosan.

– Bocs, bocs – hosszan, de talán kissé erőltetetten felnevet –, de ez engem már nem érint – üti el a próbálkozásomat, még mielőtt a lényegre térhetnék.

– Értem – nyugtázom.

– Kiszálltam. Kész. Vége – mosolyog Viktor.

– Akkor... – kezdek bele, de gyorsan el is akadok, mert nem tudom, hogy folytassam.

– Akkor hát, au revoir a Csobáncon, mon ami! – veszi át a szót, és egyben búcsúzik is nevetve Viktor.

– Már az ajtót nyitom, amikor utánam szól: – Ernő!

– Igen? – fordulok vissza.

– Pozitív vagyok.

– Az jó. Az nagyon jó – motyogom, szinte már magamban.

A munkaidőm hátralévő részét a szobámban töltöm. Megpróbálok a beadványon dolgozni, de a gondolataim el-elkalandoznak a Csobánc-hegy felé, amelyről aztán az interneten gyorsan kiderítem, hogy a tetején egy, a XIII. században épült vár romjai vannak, amelyet sem a törökök, sem a Rákóczi-szabadságharc alatt a labancok nem tudtak bevenni. Sajnos a szabadságharc leverését követően az osztrákok felrobbantották, de a romjai még most is fenséges látványt nyújtanak. A bazalthegey szikláin és erdeiben számos ritka madár fészkel (holló, vörösvércse, kövirigó). A csúcsairól pedig pompás kilátás nyílik a Káli-medencére és a Balatonra. Nyáron folyamatosan siklóernyősök és sárkányrepülők ereszkednek le róla, kihasználva a hegyoldal felszálló meleg légáramlatait. Végül azon veszem észre magam, hogy előbb a hegyről és a környékről készült képeket böngészem (az egyik annyira meg is tetszik, hogy rögtön kirakom képernyővédőnek), majd a környékbeli falvak ingatlanárait tanulmányozom.

* * *

Másnap reggel otthon, készülődés közben, mintegy melleleg megemlítem Ildinek, a feleségemnek a beszélgetésemet Viktorral.

– Baromság – vágja rá, szinte gondolkodás nélkül, miután nagyjából elmesélem neki a főnököm terveit. Aztán megkérdezi, hogy akkor most én leszek-e Viktor utódja, mert akkor végre el tudnánk költözni egy nagyobb lakásba, esetleg egy kertes házba.

Mivel úgy látom, hogy a reggeli időpont nem alkalmas ennek a kérdésnek a megvitatására, és egyébként sincs még kész koncepcióm, rádásul sietek is, csak annyit válaszolok, hogy ez még nem eldöntött kérdés.

– Szedd össze magad, és állj végre a sarkadra! – búcsúzik tőlem túl sok jót nem, viszont egy hosszabb esti beszélgetést ígérő tekintettel a feleségem, miközben türelmetlenül kitudszolja az ajtón Ábrist, a fiunkat.

Viktorral egész nap nem találkozom. Azt mindenesetre megtudom a kávéautomata körül állóktól, hogy még nem mondott fel, sőt Gyurit és Barnát is behívatta magához, és hosszasan tárgyalt velük. Hogy miről beszélhettek, azt senki sem tudja, igaz, nem is nagyon merek kérdezősködni.

Napközben csak módjával foglalkozom a perrel, helyette némi utánajárással kiderítem, hogy Salföldön a legdrágábbak az ingatlanok, míg Mindszentkállán a legolcsóbbak, de ott, néhány kommentelő szerint, több cigány család is él, így nem igazán ajánlják a települést nyaralóhelynek. Végül Kővágóörs mellett döntök, ahol van már ugyan étterem, de csak amolyan falusi kifőzde, tehát semmiképpen sem jelenthet konkurenciát az általam megtervezett panzió-, étterem-, borbárkomplexumnak, amelyet egy eladásra kínált régi gazdasági épületsorból szeretnék kialakítani. A tulaj azt is elárulta, hogy egy nemrégiben elindított EU-pályázaton a turisztikai célra kialakított épületekre ötven- és százmillió forint közötti támogatást lehet nyerni, ami azért nagyban megkönnyítené a helyzetemet, s a jelzálogkölcsönt is elkerülhetném. Egy ingatlanügynöktől azt is gyorsan megtudom, hogy a lakásunkért és a szentendrei nyaralónkért úgy nagyjából összesen ötvenöt-hatvan millió forintot kaphatunk.

A beadvánnyal meglehetősen felületesen foglalkozom, összesen egy oldalt sikerült teleírnom, amelyben arról próbálom meggyőzni a bíróságot, hogy mivel a környezetvédelmi egyesület nem rendelkezik perbeli legitimációval, a keresetüket érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítania. Noha néhány nappal korábban még nagy reményeket fűztem ehhez az érveléshez, amely a saját ötletem volt, sőt, amikor elmeséltem Viktornak, még meg is dicsért érte, most nem tudok erre koncentrálni. Gondolatban Kővágóörsön járok, már van két kutyám is, vizslák, és a vadászvizsgát is leteszem. A faluban, amelyről megtudtam, hogy nagyszámú külföldi, elsősorban osztrák és német lakja, nagy becsben tartanak, van egy rakás ismerősöm és barátom. Esténként kerti partikra járunk az új barátainkhoz, vagy mi hívjuk meg őket. Nyáron Révfülöpön strandolunk, ami alig két kilométerre fekszik Kővágóörsztől, a Balaton partján. Veszek egy dzsipet is.

Későn érek haza, Ildi Ábrist fürdeti, aztán altatja. Mivel nincs kedvem a reggeli beszélgetést folytatni, ami valószínűleg veszekedésbe torkollna, már kilenckor lekapcsolom a villanyt, aztán fekszem a sötétben, morfondírozok a Csobáncról és Kővágóörsről, meg a szállodám nevéről. Egyelőre a Kötenger nevet adtam neki, a falu határában található lenyűgöző jégkorszaki jelenségről. Amikor Ildi bejön, úgy teszek, mintha aludnék.

– Alszol? – suttogja a feleségem, miközben befészkei magát mellém.

– Igen – válaszolom, ami elég nagy hülyeség a részemről, mivel aki alszik, az nemigen szokott beszélni (legfeljebb álmában), így aztán kénytelen vagyok beszélgetésbe elegyedni a felségemmel.

– Felmondott? – tér azonnal a lényegre.

– Ki? – adom a hülyét.
– Viktor.
– Még nem – sóhajtom, aztán nagy vonalakban elmesélem a terveimet. A lakásunk eladását egyelőre nem hozom szóba.
– Mehetsz, de akkor elválok tőled – feleli tárgyilagos hangon, miután önmagához képest türelmesen végighallgatott, amin meg is lepődöm, sőt néhány pillanatra még a remény is feléled bennem, hogy esetleg felkeltettem az érdeklődését a kővágóörsi terveim iránt.

* * *

Szerda délelőtt megrajzolom a fogadóm alaprajzát, az udvarára egy igazi nagy medencét tervezek, a kert végébe, ahol egy kis tavacska áll, a partján hatalmas szomorúfűzzel, reggelizőhelyet teszek. Igazán idilli környezet, állapítom meg magamban, aztán belekukkantok az aktába, de fél óra után azon kapom magam, hogy étterembelsőket nézegetek az interneten. A rusztikus berendezés kiválasztását követően nyilall belém a felismerés, hogy Viktor a bortermelés mellett vendéglátással is akar foglalkozni. Azt tervezi, hogy Kővágóörsön is nyit egy borházat, ahol elképzelhető, hogy a bor mellett ételt is kínál majd a betévedő vendégeknek. Kiver a víz, semmiképpen sem akarok úgy feltűnni a főnököm szemében, mint aki ellopta az ötletét, vagy éppen a konkurensének készül. Rövid tépelődés után meggyőzőm magam, hogy Viktor, aki időközben a Facebook-oldalára több képet is kirakott a Csobáncról, nem akar panziót nyitni, így majd jól kiegészítjük egymást a faluban. Én tőle veszem a bort, és a vendégeimnek a pincészetében kóstolókat szervezek, ő pedig, ha valaki több estét akar a környéken tölteni, az én panziómat ajánlja majd.

Délben, az ebédlőben, a kaotikus ricsajban, a tőlem két asztalnyira néhány titkárnő társaságában ücsörgő Straub Karcsi felől a következő szófoszlányok jutnak el hozzám: *Csobánc, bortársaság, Monoszló, medence*. Ennyi elég is, hogy rájöjjek, Viktor Karcsival is beszélt már, és Karcsi is tervez valamit az én környékemen. Megvárom, amíg befejezi az ebédjét, aztán diszkréten követem, végül elkapom a folyosón.

– Csak nem nyaralót veszel a Balatonon? – kérdem mintegy mellékesen. – Véletlenül meghallottam az ebédlőben – magyarázodom a meglepett és kissé ellenséges arcot vágó Straubnak, aztán hülyén felnevetek.

– Nem, nem nyaralót veszek – feleli, és közben bizalmatlanul méreget.

– Hanem? – macacszkodom tovább.

Körbenéz, aztán – bár a folyosó teljesen üres – egészen közel hajol hozzám, és odasúgja: – Befejeztem. Kész, vége. Leköltözöm.

– Aha – nevetek fel kínomban.

Fél óra múlva megtudom, hogy Straub Monoszlóra költözik, egy kis zsákfaluba, amelynek alig száz lakója van, viszont igen tehetős és nagyszámú külföldi és magyar vett ott nyaralót. Rövidesen az is kiderül, hogy Straub egy őrző-védő és takarító, kertrendező céget akar alapítani a cégünk biztonsági főnökével felesben. A környékbeli falvakban vigyáznának a nyaralókra, takarítanának. Kertészkedést

is vállalnának. Karcsi egy polgárőrségfélét is szeretne szervezni a falvakban, de ebben még nem biztos. Straub vezetné a társaságot, míg a biztonsági főnök, aki megtartaná az állását a cégünknel, Budapestről biztosítaná a szakmai háttérrel. Mivel úgy látom, hogy Karcsi nem jelent számomra konkurenciát, sőt, jól ki is tudnánk egészíteni egymást, megnyugszom, és én is elárulom neki a tervemet. Először meglepi, de aztán annyira megőrül nekem, hogy már azon gondolkodik, hova járassuk a gyerekeinket iskolába. Három fia van. Tihanyt ajánlja, ahol bencés iskola működik. Mivel fogalmam sincs a környék oktatási lehetőségeiről, elfogadom a tanácsát. Egyelőre. Aztán bizalmasan megsúgja, hogy a biztonsági cégüket Persecutor Kft.-nek nevezték el, saját kezűleg tervezte meg a címerét, amit azonnal meg is mutat. Egy középkori páncélos vitéz áll a szőlőtőkék között, mögötte hegy várrommal, feltételezem, a Csobánc.

– És a feleség? – sóhajtok fel, miután megdicsérem a címet és a kezűgyes-ségét.

– Mi van vele? – értetlenkedik.

– Ő mit szól hozzá?

– Mindenben támogat – feleli kissé bizonytalanul. Nem néz a szemembe.

Délután, mivel a feleségem szülői értekezleten van, én megyek Ábrisért, aminek láthatóan örül. Vidáman meséli, hogy ma két gólt is rúgott tornaórán, amikor, bár magam sem értem, miért, nekiszzegezem a kérdést: – Mit szólnál hozzá, ha Budapestről leköltöznénk a Balatonra?

– A partjára? – kérdez rá erre a saját szempontjából nagyon is lényeges rész-letre.

– Nem éppen – felelem. – De nagyon közel a tóhoz, egy szép kis faluba – teszem hozzá gyorsan, mert látom, hogy elszontyolodik.

– Aha – nyugtázza a válaszom, de látom rajta, hogy nem örül neki.

Ábris komoly fiú, érdeklí a történelem meg a háborús játékok. Ezért ebbéli érdeklődését kihasználva győzködöm tovább: – Van a közelben egy régi végvár, ahol majd tudsz játszani az új barátaiddal.

– Torna is van meg bástyái? – csillan fel a szeme.

– Sajnos nincs. Az osztrákok felrobbantották – mondom szomorúan. – De állítólag újjáépítik – vigasztalom a fiamat és magamat is egyben.

Néhány perc hallgatás után ezzel próbálkozom: – Veszek egy dzsipet, és azzal járunk majd a suliba.

– Egy másik iskolába fogok járni? – A kis hátatlan tudomást sem vesz a dzsipről.

– Igen. Egy klassz falusi iskolába, aminek nagy udvara van, igazi füves foci-pályával meg... – itt elakadok, mivel semmit sem tudok az új iskoláról, csak azt, hogy papok tanítanak benne, de ahhoz már nincs kedvem, hogy hosszas magya-rázkodásba kezdjek. Végül, rövid habozás után, így vágom ki magam: – ...meg egy csomó klassz dologgal.

– Nem akarok másik iskolába járni – nyafogja.

– Miért nem?

– Csak.

– Ezt nem te döntöd el! – mondom kissé már emelt hangon. Kezdem elveszíteni a türelmemet.

– Anya kell! – üvölti el magát.

– Ne húzd a földön a sálad, mert ráverek a kezedre!

* * *

Csütörtök reggelre Straub azt is kideríti, hogy Viktor – aki időközben elutazott egy konferenciára Bécsbe – még hétfőn beszélt Gyurival és Gáborral is. Gyuri Révfülöpre, Gábor Kékkútra költözik. Könnyű nekik, nincs családjuk, jegyzem meg magamban, mialatt Straub a terveikről mesél. Gyuri vitorlásokat akar felújítani és építeni. Gábor az ingatlanbizniszbe vág majd bele, és mellette nyáron bicikli- és robogókölcsönzőt üzemeltetne. A biciklis dolog nekem is az eszembe jutott, sőt, az időközben letöltött pályázati anyagba bele is írtam, hogy a panzióban biciklikölcsönző is működik majd. A sport és az egészséges életmód támogatása pluszpontokat jelent a bírálókat során. Éppen azon morfondírozom, hogy mondjam meg Gábornak, nem tartom túl jó ötletnek, hogy a szomszéd faluban ő is nyit egy kölcsönzőt, amikor kopogtatás nélkül maga Gábor ront be a szobámba.

– Van egy kis gond – kezd bele, minden átmenet nélkül.

– Igen? – böföntem oda neki, miközben a hátamon megfeszítem az izmaimat.

– Gondoltam, hogy még az elején tisztázzuk – próbál keménykedni.

– Tessék, parancsolj – adom a flegmát, de közben a kezem az ölemben öklöbe szorul.

– A panzióról van szó.

– A panzióról? – kérdezek vissza, mint aki rosszul hall valamit, pedig nagyon is jól értem, amit mond. A szívverésem felgyorsul.

– Igen, a panzióról, amit te akarsz nyitni.

– Na és mi van vele? – kérdezem, miközben gyorsan el is döntöm magamban, hogy akármit akar Gábor, én nem hátrálok meg.

– Csak annyi, hogy én meg Kékkúton akarok egyet nyitni, és a lokációk nagyon összeérnek... és egyébként is túl közel van a két falu... meg a méréseim szerint ennyi vendég nem tud eltartani ilyen méretű létesítményeket... meg egyéb is van – fejezi be némileg belezavarodva a mondanivalójába.

– Azt hittem, hogy ingatlanban akarsz utazni – próbálom sarokba szorítani.

– Több lábon kell állni – feleli határozottan.

Ezt az információt csöndben emészttem, aztán ezzel próbálkozom: – Viktorral egyeztetted már?

Viktor nevének említése szemmel láthatóan meglepi Gábort. Hosszú másodpercek után, mialatt a padlót bámulja szemmel látható zavarában, aminek én kifejezetten örülök, kinyögi: – Miért, te igen?

Várok, kiélvezem a helyzetet és szinte már könnyedén azt hazudom: – Hát persze. – Rövid szünetet tartok. – És mindenben támogat.

– Értem – feleli csüggedten, majd így folytatja: – Ha így áll a helyzet, akkor még átgondolom.

– Helyes, tedd azt – búcsúzom tőle, már-már vidáman.

A következő egy órát a Gábor felett aratott – reményeim szerint végleges – győzelmem ünnepelésével töltöm, miközben a fogadóm éttermének a menüsorát állítom össze. Az ételek háziasak, autentikusak és könnyen elkészíthetők. Egyébként nagyjából az Andrassy úton nemrég megnyitott bisztró, a Kantin étlapját másolom le. Mivel az alapkonceptiót helyesnek ítéltém, és tudomásom szerint rendkívül sikeres a hely, csak néhány apró változtatást hajtok végre rajta. Az előételeknél mindjárt egy kis finomításra kényszerülök: a gulyásleves ugyan maradt, de szürkemarhából fogjuk elkészíteni. A háromféle ízelítőt törölöm, helyette parasztreggelit kap majd a vendég, választása szerint egy pohár házi bodzaszörppel vagy pálinkával. A főételek közül a mustáros sertésstarját mangalicára változtatom, a marhapörköltet, csirkepaprikást, a grillezett kecskesajtot és a töltött paprikát meghagyom. Rövid gondolkodás után felveszem az étlapra a lecsót parasztkolbásszal és csemegeuborkával, amit ugyan a Kantinban nem, de a Káli-medencében rendkívül népszerű Kővirág étteremben már ma is rendelhet a vendég. A desszertek közül a kézműves sajttálat és a túrógombócot tartom meg, míg a fagyit túlságosnak is urbánusnak ítélem, így helyette mákos gubát kínálok majd. Éppen azon töprengek, hogy reggelire mit adjak a szállóvendégeimnek, amikor a folyosóról, ha csak egy pillanatra is, Barna hangja szűrődik be a szobámba.

Mivel Barnával eddig nem beszéltem a terveiről, és Straub sem mondott róla semmit, először arra gondolok, hogy Viktor neki valószínűleg nem szólt. Ezt könnyen el tudom képzelni, mivel Barna a főnököm legutóbbi kerti partiján csúnyán berúgott, és összevissza beszélt mindenféle hülyeséget. Egyébként meg Viktor a háta mögött mister szarnak hívja, az egyik kedvenc filmje, a Kutyaszorítóban nyomán, amiből hosszú monológokat tud idézni. A mister szar, nevetek fel magamban, valljuk be, nem túl hízelgő szegény Barnára nézve.

Tanulva azonban a Gáborral történetekből, átgondolom a helyzetet, és úgy határozok, hogy Barna terveit kitudakolandó – már ha vannak neki egyáltalán –, felderítő útra indulok a szobájába.

– Kop, kop, kop – adom a jófejet, és belépek az irodája félig nyitott ajtaján.

– Helló, helló sir! – köszönt vidáman Barna, de nem hagyom, hogy megtéveszsen, mivel a tekintetében mintha sunyiságot látnék.

– Mi a nagy helyzet? – teszem fel a teljesen értelmetlen kérdést, mivel nem akarok ajtóstul rontani a házba. Jobb óvatosnak lenned, nem vagy hazai pályán, figyelmeztetem magam.

– Semmi – feleli flegmán, aztán gyorsan körbenéz az asztalán, amelyet egyetlen akta mellett (az is be van csukva) lovas magazinok borítanak, rajtuk keresztbe fektetve egy lovaglóstör. A lovaglóstör és a magazinok láttán azonnal megszólal bennem a vészcsengő.

– Ez mi? – veszem kézbe az elegáns bőrmarkolatú lovaglóstört.

– Khüm... – krákok Barna. – Szóval... – kezd bele újra, de csak rövid bizonytalankodás után folytatja: – Sikertült a biológus szakértővel beszélnem, és képzeld csak – felnevet –, kiderült, hogy a bűvárpoloska és az óriáscsibor ilyen vízminőség meg mélység mellett nem is lenne életképes. Hát nem örület? – nevet fel

ismét, de közben le sem veszi a szemét a lovaglóstorról, amelyet még mindig a kezében tartok.

– Hát ez nagyon érdekes – nézek vele farkasszemet, miközben karikába hajlítom az ostort, amely meglepően rugalmasnak bizonyul, mert figyelmeztetni akarom Barnát, nem hagyom, hogy az eredeti kérdésemről elterelje a figyelmemet.

– Kérlek, vigyázz vele, nehogy eltörd – mondja, már-már bocsánatkérően Barna, miközben az ostorért nyújtja a kezét.

Egyelőre úgy döntök, hogy nem adom vissza. Barna körül körözök, mint egy keselyű, és miközben nagyokat csapok az ostorral a levegőbe, odavetem a dermedten ülő Barnának:

– Nem is tudtam, hogy lovagolsz.

– Most kezdtem – feleli. – Illetve nemrég – helyesbít heherészve.

– Na és merre lovagolgatsz mostanában? – érdeklődöm, miközben még mindig az ostorral suhogtatok.

– Erre-arra. Egyébként Izabel is velem lovagol.

Izabel Barna barátnője. Állítólag a közeljövőben összeházasodnak. Izabel kalmopyrinfehér bőrű, tudálékos, hülye picca, s mivel nem doktor, így nem is nagyon számít a mi köreinkben. Nincs is kedvem vele foglalkozni, ezért aztán úgy teszek, mint aki meg sem hallotta a nevét. Bólintok, majd határozott hangon folytatom: – Értem. Szóval erre-arra lovagolgatsz. – Kivárok egy ütemet. – És mondjuk a Káli-medencében, a Csobánc környékén is fogsz lovagolni, Barna?

– Rendben van – sóhajt megadóan. – Beszélünk kell.

– Hallgatlak – mondom fölényesen. Leülök vele szemben a székre, és a lovaglóstort egy hanyag mozdulattal az íróasztalára dobom.

– Viktor hétfőn behívatott... – kezd bele, aztán váratlanul abbahagyja és körbenéz – ...de senkinek egy szót se.

– Nyugi – mondom fölényesen. – Mesélj.

Hamarosan megtudom, hogy a főnökünk Barnával is megosztotta a terveit. És Barna is leköltözik. Ő Szentbékállán vesz egy házat. Lovasfarmot akar nyitni. Állítólag Izabel is vele tart, amiben én erősen kételkedem, mivel a barátnője már Viktor kerti partiján is állandóan a szúnyogok miatt sápítózott, egyébként meg tele van anyajeggyel, és könnyen leég. Mivel Barna tervei, amelyek megvalósulásában a legkevésbé sem tudok hinni – fogalmam sincs, honnan lenne pénze hátslovakra, amikor csak egy négyéves Opel Astrája van és egy másfél szobás lakásban lakik, a fizetése meg csak alig valamivel több mint fele az enyémnek –, nem keresztezik az én elképzeléseimet, megnyugszom.

Pár perc után megtudom, hogy Barna a lovastúrák mellett lovasíjászatot is akar oktatni. A következő negyedórában, ernyedt unalomba süppedve, kénytelen vagyok végignézni, ahogy egy Kassai nevű pasas – gyorsan tisztázzuk Barnával, hogy ez a Kassai nem azonos azzal a futballbíróval, aki az angol-ukrán meccsen benézett egy gölt – lóhátról, bőrvértben és bórsisakban vagy százszor fejbe lő néhány honfoglalás korabeli frankot jelképező szalmabábut, majd kardot ránt, és hangos üvöltéssel a bábukra rontva egyenként lenyakazza őket.

– Nem semmi! – nyugtázom kissé bágyadtam a látottakat. Közéleg az ebédidő, éhes vagyok.

– Egyszerűen fantasztikus a tűzgyorsasága – lelkenedik Barna, aztán kinyitja a dossziét és megkérdi: – Akarsz beszélni a szakvéleményről?

Gyorsan magamhoz térek, felpattanok, és már az ajtóból szólok vissza: – Talán majd később. Most vissza kell hívnom néhány embert.

– Nem gondoltad meg magad? – próbálkozom ismét a feleségemnél.

Csütörtök este van, tíz óra. Az ágyban fekszünk, Ábris már alszik. Végig-
veszekedünk az elmúlt négy napot. Ildi, bár évek óta egy családi ház miatt rágja a füleket, most ahányszor szóba hozom Kővágóörsöt, kijelenti, hogy nem hajlandó Budapestről elköltözni. Később, a szóváltásaink során, a következőket tudom meg a házasságunkról és saját magamról: nem figyelek rá eléggé, teljesen magára maradt a gyerekekkel. Úgy élek velük, mint egy előkelő idegen, aki nem hajlandó részt venni a mindennapokban. Tudja, hogy utálok a szüleit (ez speciálisan igaz, ismerem el magamban). Nincs ideje önmagára, mert feláldozza az életét a családjáért. Nem töltünk elég időt kettesben, és még azt se vettem észre, hogy két hónapja új frizurát csináltatott magának, amit rögtön meg is mutat. Kicsit kócos ugyan a haja a fekvéstől, de el kell ismernem, hogy tényleg máshogy áll, mint korábban. Azt hiszem, frufruja van, és a színe is világosabb. És végül, hogy fél éve nem feküdtünk le egymással.

– Nem – feleli, és a másik oldalára fordul. De rövid idő múlva, némi mocorgás után, újra megszólal: – Ha nem hagyod abba ezt a csobánci hülyeséget, akkor tényleg elválok tőled.

– Kővágóörs – csikorgatom a fogamat.

– Tessék?

– Mindegy – motyogom, majd mással próbálkozom: – Mindenki jön, nemcsak Viktor, hanem Barna, Karcsi, Gábor és Gyuri is.

– Óriási, akkor már csak te maradsz itt, így biztos, hogy te leszel az osztályvezető – vágja rá.

– Izabel is jön és Karcsi felesége is – dobom be a csalit.

– Izabel és Mariann! Azt kötve hiszem, ma beszéltem velük – közli velem diadalittasan rövid, de annál félelmetesebben hangzó, hisztérikus nevetés után.

– Aha – sóhajtom, aztán magamra húzom a takarót. Nem akarok tovább veszekedni. Titokban még mindig reménykedem, hogy meg tudom győzni a feleségemet.

* * *

– Mi az, hogy nincs kész! – üvölti Viktor, aztán lassan, tagoltan, minden egyes szót külön hangsúlyozva még egyszer elismétli: – Mi az, hogy nincs kész?

Péntek reggel, kilenc óra. Valamennyien szemlesütve ülünk, nem merünk Viktorra nézni. Ő folytatja: – Szerintetek ez ingyen van? – és megvillantja a Rolexét, az egyiket a hat karórája közül. Kizárólag munkában hordja. Hétvégén TAG Heuer Carrerát, vacsorához, színházba Raymond Weilt, buliba Breitlinget, nyaralásra Hublotot visel. Az Omegát, amelyet hétvégén kapott tőlünk a születésnapjára, még nem tudom, mikor fogja hordani, mivel erről még nem beszélünk. – Vagy ez ingyen van? – dobja az A8-as kulcsát az asztalra. – Szerintetek

ingyen van? – kérdi, aztán rám néz, mert találkozik a tekintetünk, amikor én óvatlanul felpillantok.

Nagyot nyelek, csak aztán válaszolok.

– Nem – felelem nyögve.

– Hát persze, hogy nem! – csap le a válaszomra Viktor. – Ez mind pénzbe kerül – úgy beszél, mintha gyerekeknek magyarázna. – És ezt a pénzt ez az ügyvédi iroda – széttárja a karját – minden egyes hónap kibaszott ötödik napjáig percre pontosan átutalja a számlátokra. És ennek az ügyvédi irodának vajon honnan van a pénze, amit a számlátokra utal? – Mivel a költői kérdésre senki sem válaszol, bár lehet, hogy Viktor nem is vár választ, tovább okoskodik: – Ennek az ügyvédi irodának abból van pénze, hogy az ügyfelek, pont olyanok, mint ez a kibaszott áruházlánc, megbíz bennünket mindenféle munkával. Például azzal, intézzük el neki, hogy felépíthesse a szaros áruházát, ahol finom joghurtot, kenyeret, kólát meg ezernyi más szart vehetnek a népek a lakótelepről. Eddig jól mondom?

– Igen – suttogjuk kórusban.

– Nagyszerű – dörzsöli össze a két tenyerét Viktor. – Akkor hogy a bús picsába fordulhat elő, hogy valami külvárosi ügyvéd meg a békaemberek, meg ezek a nyeszlett biciklis futárok – az utca felé bök, ahol néhány tucat aktivista a szemerkélő esőben, kezében a szokásos táblákkal ácsorog az irodaház előtt, egyikük folyamatosan beszél egy megafonba, mögöttük meg rendőrautó parkol bekapcsolt kék villogóval – meg tudnak akadályozni bennünket ebben, csak azért, mert öten sem vagytok képesek határidőre megírni egy beadványt.

Rövid csönd, mialatt Viktor a tüntetőket bámulja az ablakból, és félig hangosan, félig motyogva átkozza őket.

– Na, jó! – Viktor mély lélegzetet vesz, és közben megigazítja a haját. – Akkor most elmondom, mit fogunk csinálni.

Körbenéz, mi pedig lélegzetviesszafojtva, feszülten várjuk, mi következik.

– Egy, az álmodozásnak vége. Kettő, mindenki bent marad, ha kell egész hétvégén, még éjjel is. Hétfő reggelre elkészítitek és az asztalomra teszitek a beadványt. Világos?

– Világos – vágjuk rá egyszerre.

– Egy csapat vagyunk? – kérdi Viktor.

– Egy csapat vagyunk! – zúgjuk a választ kórusban.

Viktor a Rolexére pillant, aztán így búcsúzik: – Akkor gyerünk, húzzunk bele!

Szó nélkül, egymás tekintetét kerülve hagyjuk el a tárgyalót, mindenki siet vissza a helyére.

Az íróasztalomon a mobilom öt nem fogadott hívást jelez, mind ugyanarról a számról. Annak ellenére, hogy még nem mentettem el, megismerem a számot. A kővágóórsi ingatlan tulajdonosa hívott. Még tegnap kértem meg, hogy néhány, a pályázathoz feltétlenül szükséges adatnak nézzen utána. Gondolom, hogy ebben az ügyben keresett. Nem hívom vissza, viszont a számát elmentem. Név helyett csak annyit írok mellé: „ne vedd fel!” Kint a szemerkélő eső egyre sűrűbb cseppekben zuhogó záporra erősödik. Az orkánerejű szél oda-odacsapja az esőcseppeket az ablakomhoz. A tüntetők lassan felszívódnak, már csak néhány

nyan beszélgetnek az utca túloldalán, egy erkély alá behúzódva. A rendőrautó kikapcsolta a villogóját.

Leülök az asztalomhoz és elindítom a gépemet. A képernyőről a Csobánc néz le rám. A déli lejtőt szőlősorok borítják, közöttük apró présházak fehérlelek, tetejükön a piros cseréptető ragyog a napsütésben, egyébként minden valószínűtlenül zöld és buja. A házak és a szőlőültetvények között vékony kék csík az út; egészen a várromig visz, amely még így, összedőlve is fenséges látvány. Az egyetlen, épen maradt toronyoldal tetején magyar zászló leng, az ég hibátlanul kék, csak két paplanernyős lebeg egy távoli zöld rét felett.

Nekilátok, hogy folytassam a beadványt, amelyben majd azt fogom bizonygatni, hogy a felperes környezetvédelmi egyesület tagjait a feltűnési vágy és a médianyilvánosság motiválta az eljárás megindítására, amihez továbbra sem rendelkeznek legitimációval, így aztán akkor jár el a leghelyesebben a bíróság, ha a keresetüket érdemi vizsgálat nélkül elutasítja. De mielőtt leírnám az első mondatot, gondolkodás nélkül letörlöm a képernyőmről a Csobáncról készült képet.